

Reu dd 2-11-50

to 6

MINISTERIE VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 31 October 1950
Smidswater 2

Bureau van de Regerings-
commissaris voor het
Europese Herstel Programma

46031 A md
1-11-50 Qua.

No. 16627

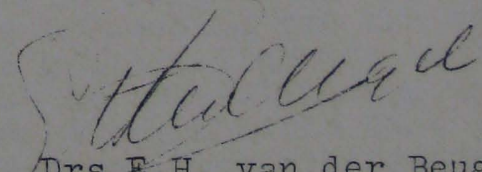
Aan de Ministers, leden
van de R.E.A.

Ik doe Uwer Excellentie hierbij toekomen
het verslag van de vergadering van de Ministe-
riële Council van de O.E.E.C. te Parijs, ge-
houden op 26 en 27 October 1950.

Als bijlagen zijn bij dit verslag gevoegd:

- I. Rapport van het Trade Committee inzake de liberalisatie van de handel tot 75 %.
- II. Verklaring van Dr. Blücher.
- III. Ontwerp-besluit van de Raad betreffende Douane-tarieven.
- IV. Ontwerp-besluit van de Raad betreffende liberaliseringsmaatregelen.

De Directeur

Drs E.H. van der Beugel.

VERSLAG VAN DE VERGADERING VAN DE MINISTERIELE
COUNCIL VAN DE O.E.E.C. TE PARIJS, GEHOUDEN OP
26 EN 27 OCTOBER 1950.

Liberalisatie van de handel.

In de vergadering van de Raad op Ministerieel niveau van 6 en 7 October j.l. was het niet mogelijk gebleken overeenstemming te bereiken over een ontwerp-besluit van de Raad inzake de liberalisatie van de handel tot 75 %. In verband hiermede was aan het Trade Committee op niveau van de Directeuren-Generaal van de buitenlandse handel de opdracht verstrekt dit probleem nader te bestuderen en daaromtrent nieuwe voorstellen aan de Raad voor te leggen. Ingevolge deze opdracht vergaderde het Trade Committee op 23, 24 en 25 October j.l.; zijn bevindingen zijn vastgelegd in een rapport, dat aan de Council werd voorgelegd. Dit rapport vormde het onderwerp van de discussie in de Ministeriele Council (Bijl. I).

Het eerste punt, waaromtrent het Trade Committee zijn bevindingen mededeelt, heeft betrekking op de datum en de methode van toepassing van het beginsel van non-discriminatie in de niet-geliberaliseerde sector. Door onvoldoende voorbereiding bleek het niet mogelijk voorstellen te doen ten aanzien van de regels, die daarvoor zouden gelden. Een voorstel terzake van het Secretariaat-Generaal werd naar het Trade Committee op gewoon niveau terugverwezen. In verband met het voorgaande werd het nodig geacht enige wijzigingen aan te brengen in de code en wel in die zin, dat als datum, waarop de non-discriminatie in de niet geliberaliseerde sector, evenals de liberalisatie tot 75 % van kracht zal worden, wordt gesteld op 1 Februari in plaats van op 1 Januari 1951. De Commissie vestigde echter de aandacht erop, dat dit geen wijziging brengt in de toepassing van het beginsel van non-discriminatie in de geliberaliseerde sector: het blijft een vereiste, dat de liberalisering na 19 September op de voet van non-discriminatie moet plaatshebben en dat maatregelen genomen voor dien datum op 31 December a.s. zodanig dienen te zijn gewijzigd, dat zij voor alle landen op gelijke wijze gelden.

Zoals hierboven reeds is vermeld, wordt in het rapport voorgesteld de datum, waarop de liberalisatie tot 75 % moet plaats vinden, te bepalen op 1 Februari. Wanneer dit voorstel zou worden aanvaard, acht de Commissie het wenselijk, dat ook dezelfde datum zal gelden voor de consolidatie van maatregelen genomen in verband met het stadium van 60 % liberalisatie en tevens als tijdstip, waarna kwantitatieve restricties, die van kracht blijven, moeten worden gemotiveerd. Na onderzoek van de voorwaarden, die door een aantal landen zijn gesteld voor de liberalisatie tot 75 %, had de Commissie een aantal voorstellen uitgewerkt.

Deze voorstellen waren verwerkt in een ontwerpbesluit van de Raad tot wijziging van de desbetreffende artikelen in de code en van de overige relevante besluiten van de Raad.

Het rapport had het Trade Committee niet zonder reserves verlaten. De Nederlandse delegatie had haar positie ten aanzien van de 75 % liberalisatie gereserveerd in verband met het ontbreken van voorstellen over douane-tarieven en in verband met de bijzondere moeilijkheden, die zich voordoen in het Nederlands-Duitse handelsverkeer.

Ook was van Franse zijde een reserve gemaakt ten aanzien van de 75 % liberalisatie en de datum van uitvoering. De Franse reserve hield in, dat dit land tot het einde van het jaar haar aanvaarding van het besluit opschort en deze aanvaarding afhankelijk stelt van de vraag, of de vorderingen, die zijn gemaakt op gebied van schaarse grondstoffen, bevredigend zijn. Niettemin zal Frankrijk deelnemen aan de onderhandelingen op basis van de liste commune.

De discussie over dit document werd geopend door Minister Blücher (Duitsland) (zie voor de tekst van deze rede bijlage II).

Minister Stikker constateerde, dat het verkeren in moeilijkheden van één van de belangrijke partners in de E.P.U. weerslag heeft op alle andere leden. Hij had met voldoening kennis genomen van het voornemen van de Duitse Regering de nodige stappen te ondernemen, die het haar mogelijk zullen maken aan al haar verplichtingen uit hoofde van de E.P.U. te voldoen en voort te gaan met de liberalisering tot 75 %. De Minister was overigens van mening, dat het Duitse vraagstuk op dit moment niet in discussie kon worden gebracht, omdat de Raad niet beschikt over een analyse van de Duitse moeilijkheden en nog geen suggesties zijn gedaan voor maatregelen, die in verband hiermede waren te nemen. Een en ander wordt thans onderzocht door het daarvoor bestemde orgaan, te weten de Managing Board van de E.P.U. De Minister sprak de wens uit, dat de Board erin zal slagen voorstellen uit te werken voor de Raad, die zouden kunnen leiden tot een oplossing van het probleem.

Minister Stikker stelde vervolgens het hierboven genoemde rapport van het Trade Committee aan de orde en met name de reserves, die door enkele delegaties waren gemaakt.

a. Douane-tarieven.

Uit naam van de Benelux-delegaties legde Minister Stikker aan de Raad een ontwerp-besluit voor inzake de douane-tarieven. In de considerans van dit ontwerp wordt in herinnering gebracht, dat het bestaan van verschillen in het niveau van de douane-tarieven van de deelnemende landen, een beletsel vormt voor het bereiken van een unieke Europese markt en daardoor de verdere voortgang van

de liberalisatie in gevaar brengt. Voorts wordt erkend, dat de ondertekening van een aanvullend protocol op de GATT een bevredigende vooruitgang zou betekenen voor het doel van dit besluit, n.l. een vermindering van zulke verschillen. Op grond hiervan zou, aldus het ontwerp, de Raad moeten besluiten uiterlijk 30 Juni 1951 te zullen vaststellen, of dergelijke vorderingen zijn gemaakt. Bij het ontbreken van een positieve beslissing op die datum zal, op verzoek van elk lid, dat volledig voldoet aan zijn verplichtingen onder dit artikel, artikel 2b van de Code ophouden effectief te zijn.

Ter nadere toelichting verwees Minister Stikker naar zijn uiteenzetting in de vorige vergadering van de Raad op Ministerieel niveau. Hij betreurde het, dat thans een beslissing over de liberalisatie tot 75 % zou moeten worden genomen zonder dat er belangrijke vorderingen zijn gemaakt voor de oplossing van de tariefkwestie. Teneinde niettemin een dergelijke beslissing mogelijk te maken, hebben de Benelux-delegaties gemeend dit voorstel te moeten indienen. Op het verwijt van enige leden, dat het voorstel te negatief was, repleerde Minister van Zeeland (België), dat wanneer het voorgestelde ontwerp negatief van aard is, dit slechts een gevolg is van het feit, dat er ten aanzien van de tarieven in de O.E.E.C. geen positieve resultaten zijn verkregen. Hij achtte het voorstel integendeel constructief, omdat dit het bereiken van de unieke markt in Europa vergemakkelijkt. De gedelegeerde van het V.K. steunde het Nederlandse voorstel en verklaarde zich tevens accoord met de opvatting van Minister van Zeeland.

Van de vele bezwaren, die Ambassadeur Katz tegen het voorstel had, noemde hij het feit, dat de O.E.E.C. zodoende haar actie afhankelijk stelt van een beslissing van een andere internationale organisatie, waarvan ook niet OEEC-leden deel uitmaken en waarop zij geen invloed kan uitoefenen. Hij vreesde, dat de mogelijkheid om zich hierop te beroepen de landen in Torquay terughoudender zou maken bij het verlenen van concessies, waardoor de onderhandelingen nog moeilijker zouden worden dan zij thans reeds zijn. Het door de Benelux-landen beoogde doel zal derhalve niet worden bereikt.

De heer Buron bepleitte een meer soepele formulering. Hij wees voorts erop, dat de tariefkwestie in het kader van de Organisatie reeds wordt bestudeerd en wel bij de behandeling van de voorstellen tot integratie.

Met betrekking tot het verband tussen de werkzaamheden van de O.E.E.C. en de onderhandelingen in Torquay merkte de Secretaris-Generaal op, dat zodra bij de liberalisatie de tariefkwestie in het geding wordt gebracht, dit verband is gelegd. De werkzaamheden van de organisatie worden daardoor afhankelijk van beslissingen van een andere internationale organisatie. Wanneer men echter de tariefkwestie wil bespreken, is deze situatie, aldus de heer Marjolin, onvermijdelijk. In de O.E.E.C.

zelf is men n.l. niet erin geslaagd voor dit probleem een oplossing te vinden doordat telkens wanneer dit werd gesteld, het antwoord was, dat dit in de GATT wordt besproken.

Hij herhaalde, dat, wanneer het bestaan van dit probleem wordt erkend, er geen andere oplossing is dan het leggen van dit verband. Minister Gaitskell verklaarde zich accoord met de opvatting van de Secretaris-Generaal. Zowel hij als de heer Marjolin stelden een aantal amendementen voor op het ontwerp-besluit ten einde tegemoet te komen aan de geopperde bezwaren, doch deze vermochten niet de instemming van de overige leden te verwerven. De discussie over dit punt werd daarop geschorst.

Bij de hervatting van de discussie de volgende dag lag een nieuw ontwerp ter tafel. In de considerans werd in de eerste plaats, evenals in het oorspronkelijke ontwerp, gestipuleerd, dat dispariteiten in het peil van douane-tarieven een belemmering vormen voor het bereiken van een unieke Europese markt. De volgende alinea was echter gewijzigd in dien zin, dat daarin werd erkend, dat, voor de leden die lid zijn van het GATT de ondertekening van een aanvullend protocol, dat concessies bevat ten aanzien van tarieven, die de Europese handel betreffen en waarover is onderhandeld, als een bevredigende vooruitgang zou worden beschouwd voor het doel van dit besluit tot vermindering van dergelijke dispariteiten.

Op grond van deze overwegingen wordt volgens dit ontwerp, de Secretaris-Generaal opgedragen onmiddellijk na het afsluiten van de Conferentie te Torquay, na te gaan, of een dergelijke vooruitgang heeft plaats gehad. Wanneer hij van oordeel zou zijn, dat dit niet het geval is, zal hij de Raad hiervan in kennis stellen, terwijl elk lid, dat volledig aan zijn verplichtingen onder art. 2b - de liberalisering tot 75 % - van de Code heeft voldaan, het buiten werking stellen van dit artikel-lid kan verlangen. In dit geval zal de Raad overwegen, of artikel 2b van kracht zal blijven. Bij het ontbreken van een beslissing in bevestigende zin zal het artikel buiten werking worden gesteld.

Er ontwikkelde zich een langdurige discussie over de betekenis van deze opdracht aan de Secretaris-Generaal. Tenslotte verklaarde de Raad zich accoord met de volgende uitleg: indien het protocol zonder reserve door alle O.E.E.C.-landen, die ook lid zijn van de G.A.T.T. zal worden getekend, zal worden aangenomen, dat de vorderingen bevredigend zijn. Wanneer daarentegen sommige leden niet tekenen, zullen de vorderingen onbevredigend zijn. Het oordeel van de Secretaris-Generaal zal pas worden verlangd, wanneer de ondertekening plaats heeft onder voorbehoud; hij zal dan deze reserves moeten afwegen en op grond daarvan een gevolgtrekking moeten maken. Vastgesteld werd, dat hem een zekere mate van vrijheid zal worden gelaten in dien zin, dat hij niet strikt gebonden zal zijn aan de bewoordingen van de considerans.

Een tweede probleem was de vraag, wat de positie zal zijn, wanneer is vastgesteld, dat de vorderingen niet bevredigend zijn. Terzake werden twee stellingen ontwikkeld: de eerste was, dat, wanneer een land met een beroep op het rapport van de Secretaris-Generaal stelt, dat de ontwikkelingen niet bevredigend zijn, een unanieme beslissing van de Raad nodig zal zijn om artikel 2b te handhaven. De tweede was, dat een unanieme beslissing nodig zal zijn voor de intrekking van het betrokken artikel-lid. Met uitzondering van Zwitserland konden alle gedelegeerden deze eerste stelling aanvaarden. De Secretaris-Generaal wees er nog op, dat in dat geval, krachtens artikel 19 van het huishoudelijk reglement, de overige landen kunnen besluiten om deze regelingen onderling voort te zetten; hiervoor is echter een nieuw besluit nodig. De gedelegeerde van Zwitserland kon echter niet aanvaarden, dat één enkel land de liberalisering, waartoe reeds is besloten, ongedaan zou maken. Op dit punt werd het debat over dit onderwerp opnieuw geschorst.

Bij de heropening van de discussie werd de Raad een derde ontwerp voorgelegd. De considerans daarvan was ongewijzigd gebleven, evenals het eerste deel van de beslissing zelf. Gewijzigd was echter het laatste deel, en wel in dien zin, dat daarin de bepaling was opgenomen, dat, wanneer de Secretaris-Generaal zou concluderen, dat de vorderingen in Torquay niet bevredigend zijn geweest en een lid met een beroep op deze conclusie zou bepleiten art. 2b buiten werking te stellen, de Raad zal trachten middelen te vinden, opdat de verplichtingen uit dit artikel-lid gehandhaafd kunnen blijven. Wanneer deze opzet mislukt, zal de Raad besluiten of art. 2b van kracht zal blijven.

De heer Marjolin gaf nog de volgende interpretatie van dit besluit: wanneer een land zich beroept op een ongunstig rapport van de Secretaris-Generaal, zal de Organisatie al het mogelijke doen om een oplossing te vinden en te verhinderen, dat art. 2b zijn kracht verliest. Eerst wanneer dit mislukt, zal de Raad unaniem een beslissing moeten nemen over de handhaving hiervan. De overige landen zouden eventueel kunnen besluiten de plannen inzake de liberalisatie in hun onderlinge verhouding te bestendigen.

Het ontwerp-besluit (bijl. III) werd goedgekeurd, evenals de interpretatie van de Secretaris-Generaal.

b. Duits-Nederlandse handel.

Zoals hierboven reeds is vermeld, had de Nederlandse delegatie haar positie ten aanzien van de liberalisatie tot 75 % gereserveerd, vanwege de bijzondere moeilijkheden, die ons land ondervindt in het handelsverkeer met Duitsland. Als gedelegeerde van Nederland merkte Minister Stikker op, dat uit de uiteenzetting van Minister Blücher was gebleken, dat de Duitse Regering het mogelijk acht

de liberalisatie tot 75 % te bereiken. Hierover bestaat echter geen zekerheid, weshalve van Nederlandse zijde een ontwerp-besluit is ingediend, dat er in voorziet, dat Nederland eerst tot de liberalisatie tot 75 % zal overgaan nadat Duitsland dit heeft gedaan.

Ter nadere toelichting van dit ontwerp bracht Minister Stikker in herinnering, dat hij reeds in de vorige vergadering had gesteld, dat Nederland slechts 75 % van de handel zou kunnen liberaliseren, wanneer een bevredigende oplossing zou zijn gevonden voor de problemen van het Nederlands-Duitse handelsverkeer. Sedertdien hebben bilaterale besprekingen plaats gevonden, doch zonder resultaat. De Nederlandse Regering staat thans voor een dilemma. Enerzijds erkent zij volledig de wenselijkheid van verdere liberalisatie, doch anderzijds voelt zij, dat zij niet de verantwoordelijkheid kan aanvaarden voor een verplichting, waaraan zij niet zal kunnen voldoen. Ter illustratie hiervan gaf de Minister enkele cijfers over het Nederlands-Duitse handelsverkeer. In aanmerking nemende, dat de Nederlandse export naar Duitsland kan worden geschat op 1000 miljoen gulden per jaar, zouden import-restricties in Duitsland, als middel om het evenwicht in de betalingsbalans te herstellen, Nederland zwaarder treffen dan andere landen. De structuur van de Nederlandse export naar West-Duitsland is bovendien zodanig, dat het onmogelijk zal zijn op korte termijn de uitvoer over te schakelen naar andere markten. Deze invoerbepalingen zouden daardoor een verslechtering van de Nederlandse positie jegens de E.P.U. ten gevolge hebben. Het is om deze reden, dat de liberalisatie tot 75 % door Nederland afhankelijk wordt gesteld van de liberalisatie door Duitsland.

De gedelegeerden van Ierland, Italië en Denemarken verklaarden afwijzend te staan tegenover het ontwerp. Zij wezen erop, dat de Code voldoende ontsnappingsclausules bevat, waarop een land, dat om bepaalde redenen het liberalisatie percentage niet kan halen, zich kan beroepen. Bovendien hebben ook andere landen en met name Italië en Denemarken een zeer omvangrijk handelsverkeer met Duitsland en bevinden zich derhalve in dezelfde positie als Nederland.

Minister Gaitskell bracht naar voren, dat bij de uitwerking van de details van de E.P.U. en de verdere liberalisatie, men zich rekenschap heeft gegeven van het feit, dat het gevaar bestaat, dat bepaalde landen in moeilijkheden zullen geraken. Met het oog hierop zijn uitgebreide ontsnappingsclausules uitgewerkt. De Duitse positie geeft inderdaad aanleiding tot bezorgdheid, doch de Minister was zeer getroffen door de verklaring van Minister Blücher, dat de Duitse Regering de zaak in handen heeft. Hij was dan ook van oordeel, dat in voorkomende gevallen de in de Code voorgeschreven procedure moest worden bewandeld. Ook Ambassadeur Katz stelde zich op dit standpunt. Hij wees erop, dat de

procedure in de Code vereist, dat de feiten worden vastgesteld. De Raad kan daarom thans, zonder verder onderzoek niet zeggen, dat deze feiten bestaan en het beroep van Nederland gewettigd is.

In het algemeen kon men zich niet verenigen met het voorstel om ten behoeve van Nederland een speciale procedure vast te stellen, die afwijkt van de procedure, die door de Code wordt voorgeschreven.

Minister Stikker nam daarop, als gedelegeerde van Nederland, opnieuw het woord. Hij waardeerde de verklaring, die door de gedelegeerde van Duitsland was afgelegd en sprak de hoop uit, dat de Duitse Regering erin zal slagen meester te blijven over de toestand. Er bestaat echter geen zekerheid, dat zij hierin zal slagen. Hoewel erkennende, dat alle landen hierdoor een risico lopen, wees de Minister erop, dat dit risico des te groter is voor de landen, welke een deficitaire positie ten opzichte van de E.P.U. innemen, en bovendien een omvangrijk handelsverkeer met Duitsland hebben.

Met vele opmerkingen, die waren gemaakt ten aanzien van de procedure, kon de Minister zich verenigen. Eén punt was echter daarbij niet naar voren gebracht, n.l., dat de beslissing om te liberaliseren tot 75 % nog niet was genomen. De Nederlandse Regering heeft ervaren welke risico's zij heeft genomen door het handelsverkeer tot 60 % te liberaliseren. Er is nog steeds een deficit in de verhouding tot de U.S., terwijl een deficit ten opzichte van de E.P.U. met stelligheid wordt verwacht.

Thans wordt overwogen, welke stappen moeten worden ondernomen om hieraan tegemoet te komen. Dit is een risico, dat de Nederlandse Regering bewust accepteert, doch de Nederlandse Regering acht zich niet in staat zich tot de 75 % te verbinden, tenzij een oplossing wordt gevonden voor de Duitse kwesties. In verband hiermede hebben besprekingen met de Duitsers plaats gehad. Een oplossing voor het probleem is echter niet gevonden. Nederland heeft getracht langs een andere weg dan directe onderhandelingen tot een oplossing van het probleem te komen en heeft gemeend deze te hebben gevonden in de zin van het ontwerp-besluit, dat door de Delegatie is voorgelegd. De Minister had op dit punt strikte instructies: wanneer geen oplossing voor het probleem zou worden gevonden, zou Nederland niet verder kunnen gaan op de weg der liberalisatie.

De discussie over dit onderwerp werd na deze verklaring geschorst. Bij de hervatting de volgende dag werd de Raad een nieuw ontwerp-besluit voorgelegd. Staande de vergadering werd hierin nog een aantal wijzigingen aangebracht. Volgens de uiteindelijke redactie besluit de Raad, gelet op de verklaringen van de Nederlandse, Deense en Turkse Delegaties, en gelet op het belang, dat de handel met Duitsland voor verschillende deelnemende landen vertegenwoordigt en rekening houdende

met de bijzondere positie, waarin Nederland, Denemarken en Turkije momenteel verkeren:

1. dat de deelnemende landen uiterlijk 28 Februari 1951 aan de Organisatie zullen mededelen, welke liberaliseringsmaatregelen zij hebben genomen ingevolge artikel 2b van de Code;
2. dat de Regeringen van Denemarken, Nederland en Turkije, in geval zij niet in staat zouden zijn om volledig aan deze verplichting te voldoen, niet gehouden zullen zijn de redenen, daarvoor aan de Organisatie op te geven voor 30 April 1951;
3. dat, wanneer de Regering van Duitsland per 1 Februari 1951 voldoet aan de verplichtingen uit hoofde van artikel 2b van de Code en indien Denemarken, Nederland en Turkije niet in staat zijn dit op dien datum te doen, zij de redenen daarvoor uiterlijk 28 Februari 1951 aan de Organisatie zullen kenbaar maken.

Het ontwerp werd goedgekeurd (Bijl. IV).

- c. Het besluit over de liberalisering tot 75 % en de datum, waarop dit zal plaats hebben.
-

Zoals hierboven reeds is uiteengezet, was van Franse zijde een reserve gemaakt ten aanzien van het liberaliseren tot 75 % en de datum van in werking treding. Deze reserve werd voor kennisgeving aangenomen.

Hiermede waren de reserves, die waren opgesomd in het begeleidend schrijven van het rapport van het Trade Committee afgehandeld.

Conclusie.

De Nederlandse Delegatie heeft zowel op het punt van de tarieven als op het punt van de prealabele regeling voor het Duitse probleem haar zin gekregen.

Het bovenstaande, dat slechts een verslag is van de officiële vergadering wijdt niet uit over de vele uren, welke na de schorsing van de officiële vergaderingen moesten worden gebruikt om het Nederlandse standpunt in gang te doen vinden.

Voor het eerst is het mogelijk geweest de verdere liberalisering te binden aan een bevredigende oplossing van het tarief-vraagstuk, al zal deze oplossing niet in Parijs, maar in Torquay moeten worden gevonden.

Voor wat de Duitse kwestie betreft, is het zaak thans op zo kort mogelijke termijn bilateraal met de Duitsers tot een bevredigende regeling te komen.

Op zich zelf is het besluit tot het liberaliseren tot 75 % zeer sterk uitgehold. Dit moge voor de momentele Nederlandse positie van groot belang zijn, het blijft een

weinig bemoedigend verschijnsel, dat men in de Parijse Organisatie nominale besluiten neemt, welke zo zeer door escape clauses zijn vergezeld, dat de effectieve waarde bijzonder gering moet worden geacht. Nederland heeft ditmaal zeer bewust aan deze uitholling medege- werkt en heeft zich, vooral gezien het feit, dat het voorzitterschap der Organisatie bekleedt, sterk ge- exponeerd. Mogen de resultaten voor Nederland van deze Council-zitting zeer bevredigend zijn, het is zeker geen Council-zitting geweest, waarin de Europese samenwerking op economisch gebied een belangrijke vooruitgang kon boeken.

vdB.

Het Bureau van de
Regeringscommissaris voor
het Europese Herstel Pro-
gramma.

's-Gravenhage, 31 Oct. 1950.

VERKLARING VAN MINISTER BLUCHER.

Monsieur le Président, comme dans la dernière séance du Conseil, la Délégation allemande adopte une attitude positive au sujet de la libération de 75%. Cette attitude correspond à la ligne de conduite poursuivie par la politique économique du gouvernement allemand. C'est précisément pendant les semaines écoulées que le gouvernement allemand s'est déclaré partisan de ces principes de politique économique quoique, comme on le sait, notre balance des paiements se soit développée d'une façon extrêmement désavantageuse par rapport à l'Union Européenne des Paiements. Ce développement peu favorable est dû en grande partie à l'expansion du niveau de notre économie, ce qui a nécessité l'emploi plus fort de moyens de paiement. Etant donné la situation que vous connaissez bien, des tensions ont été inévitables. Néanmoins le gouvernement allemand observera aussi dans l'avenir minutieusement les limites tracées par les dispositions adoptées par l'O.E.C.E. et je suis en mesure de vous assurer que nous n'aurons recours aux "clauses échappatoires" que dans le minimum possible. Il ne peut donc être question, dans cet ordre d'idées, d'un "cas allemand" qui empêcherait le progrès ultérieur de la libération européenne.

Mais je juge à propos de dire en tant que membre du gouvernement fédéral, quelques mots sur la situation actuelle.

En exécution de ses devoirs bien entendus, le gouvernement allemand a pris les mesures nécessaires. Il continuera à le faire, s'il en était de nouveau besoin. En prenant nos décisions nous ne nous inspirerons pas uniquement des besoins de notre économie nationale, mais nous n'ignorons pas, en même temps, la responsabilité qui nous incombe de prendre ou de maintenir les seuls engagements que nous nous croyons en mesure de remplir. Pour m'expliquer très clairement, je le répète: le gouvernement allemand est décidé à prendre l'initiative de toutes les mesures qui s'imposent pour remplir les engagements de l'Allemagne. Comme on le sait, le gouvernement allemand a déjà pris trois mesures radicales:

En regardant de bien près les tâches de l'économie politique qui restent à résoudre en Allemagne, on ne s'étonnera pas que nous nous trouvions de temps en temps placés devant des difficultés qui paraissent insurmontables. Après la débâcle, la destruction d'envergure de tous des moyens de production et la perte de toutes ses réserves d'or et de devises, voilà un pays, l'Allemagne, qui ne doit pas seulement redresser son économie, mais qui se voit, aussi, devant la tâche de créer des conditions de vie dignes d'un être humain pour plus de 9 millions de réfugiés et d'expulsés.

En outre, la force économique de l'Allemagne se trouve chargée de l'aide qu'il faut porter à Berlin, cette ville à millions dont la vie se voit privée de ses bases naturelles. Parmi les différents problèmes posés par cette situation, je me bornerai à attirer votre attention sur le paradoxe que l'on nous demande, d'un côté des programmes d'investissement

et une politique de crédits expansive pour la lutte contre le Chômage et que nous sommes tenus, de l'autre côté, de limiter par des mesures restrictives les réactions que ces mesures exercent sur la balance des paiements.

Si l'Allemagne a pu réaliser, malgré toutes les difficultés, des progrès importants, si elle a pu porter sa production de 69% en septembre 1948 à 121% en septembre 1950, cela n'aurait pas été possible sans l'aide largement accordée par les Etats-Unis, sans la coopération si étroite dans le cadre de l'O.E.C.E. Je tiens à vous dire que, tout en reconnaissant avec gratitude la valeur de cette aide et de cette assistance, nous sommes arrivés à apprécier à sa juste valeur l'importance que la coopération européenne revêt pour tous les intéressés.

Dans l'esprit de ces idées, nous sommes entièrement prêts à collaborer à la tâche qui s'impose à présent: à l'extension de la libération à 75%. Bien que des mesures restrictives puissent s'imposer temporairement, nous sommes néanmoins animés de l'espoir et de la conviction que la libération de 75% nous mettra en mesure de remplir tous nos engagements et toutes nos tâches.

Comparées avec les difficultés causées à beaucoup de pays après avoir abandonné la pratique exercée pendant les années après la guerre et celles de la libération de 60%, la libération de 75% sera une tâche beaucoup plus dure. Cette perspective n'en affaiblit point la nécessité. Je n'ai aucun doute que nous résoudrons le problème, si nous l'abordons tous ensemble, dans le même esprit de coopération européenne.

Je vous remercie.
